

Milan Kozelka

3. listopadu 1948 – 5. října 2014

Necítím se být beatnikem, i když jsme jimi (s přítelem Milanem Kochem) kdysi strašně moc chtěli být. Jsem radikální anarchista. V dnešním mediálně manipulovaném světě je těsně každému, kdo má v hlavě mozek a ne prasečí lejno.

V neděli 6.10. zemřel spisovatel, performer a multimedialní umělec Milan Kozelka. Vzešel z komunity tuláků a po prvním průseru, kdy posadil odpadkový koš policistovi na hlavu v roce 1969 trávil i nějaký čas ve vězení. Milan Kozelka odmítal patřit do undergroundu, protože mu přišel příliš katolický, raději se inspiroval radikálně levicovými anarchisty (s jednou členkou Rudé brigády se dokonce významně přátelil). Na přelomu 70. a 80. let se zařadil vedle Petra Štembery a Jana Mlčocha k předním českým protagonistům umění performance. Z projektů body artu a happeningů, které dělal byly: Chůze proti proudu, Kontakty s Řekou Vydrou (ležet v proudu řeky), Splynutí (se skálou za větru a deště), Ležení na pláni (nechal se zasněžit sněhem o rok později to samé s listím). Poté vytvořil antologii lidového vyprávění z Ostravska (V srdci černého pavouka), Olomoucka (Vertikální nostalgie) a severních Čech (Od břehů k horám). V 90. letech se Milan orientuje na redaktorskou a editorskou práci a u toho píše poezii (Koně se zapřahají do hracích automatů), ale pak se vrhá na prózu Semeniště zmrdů, Teteliště zmrdů, Manhattanský deník). Dělá přednášky po vysokých uměleckých školách, v Karlových Varech založil pobočku Art-forum (přednášky, autorská čtení, výstavy, literární festivaly a koncerty jazzu a experimentální hudby). A samozřejmě perfoval: Muslimské ženy podporující pokrok (2010), Praha - těsto kultury (2011). V roce 2005-2008 vystavoval slideshow Podvratné mýty, kde se přímočaře potupně vysmíval různým společensko-politickým problémům (otázky práce, islamofobie, xenofobie apod.), kde používal nelogičnost a zenový nonsense, a to bez náznaků estetiky, ale

naopak pod vlivem surreálna. Další sérií koláží Národ sobě se Milan vysmíval vazbě politiky a médiím. Za to si vysloužil například žalobu od Kardinála Vlka. Milanova tvorba je nakonec přerušena roku 2013, kdy po sérii mozkových mrtvic nakonec v Praze 5.10. umírá.

Postřehy alternativ pro současné umělce:

- bud' bude umělec zábavou pro bohaté mecenáše (zanikne svobodné umění) – bude tvořit podle trendu sponzora
- umělec začne tvořit pouze estetické artefakty a zkrášlovat exteriéry a interiéry města (umělec přestane hledat hlubší smysl, ale uchová si nezávislost)
- dočasná autonomní zóna – vytvoří se komunita umělců, která performuje na vlastní pěst (nejextrémnější cesta – stát nebude mít jak kontrolovat nezávislé umělce)

Krtek

Země Tesca, domov hnůj

Vlak EuroCity z Prahy do Plzně měl zpoždění 40 minut. Bus z Brna do Prahy se zasekl v zácpě na D1 a nabral 30 minut. Chlap v baru dostal infarkt, ambulance přijela v dopravní špičce za 25 minut. V poledne se venku na ulici poblil ožralej pankáč, fízlové se přičítali za 3 minuty.

Milan Kozelka

Týdeník Nájezd - vydáno k setkání v Barré i jinde dne: 8.10.2014, číslo 147, online: najezd.wz.cz

8.10.Věra

- | Přejeme vše nejlepší!
- | Houbačka Věra
- | muchomůrku dala včera.
- | No a má vyhráno
- | dobré pití na ráno.

Divadelní spolek Bohém

Vyhlašuje konkurz pro lidi,

- kteří se nestydí ukázat, co je v nich
- jsou dostatečně šilení
- a mají chuť si hrát.

Kontakt: **Tonda 731 621 128**

antoncamaj@seznam.cz

FB stránky: **Bohém - autorské divadlo**

Kalindář

- 10.-12.10.se koná **Trávobraní u Špičky**. Kde: statek u Špičky, Václavice (Hrádek nad Nisou). Start: odpoledne, vstup: branou
- 11.10. se koná ve Vrchovinách u Nového Města nad Metují koncert **40 let Extempore**. Start 19:00. Bližší info později.
- 25.10. se koná **Zápas v Pakobalu**, Kde: 50.1317392°N, 14.4359972°E (zast. Podhajska pole), s sebou: 2 ruličky od WC papíru, start: ??? - info Soused.
- 17-19.10. se koná **6. Milkovické hudební soustředění** (opravná akce). Kytaristi: kytary a komba s sebou, jídlo a pití se zajistí na místě.
- 18.10.se koná **akce: Poslední koncert Pára vod huby**. Kde: Pub and music Club U Lažanských (Smetanovo nábřeží 2). Start: 20:00, vstup: 100,-

Chceš pomoci Nájezdu?

Vytiskni si číslo (najezd.wz.cz), přečti si jej a pak ho někomu dej.

Na toaletě

nosil jsem ve vlaku tři kila chutě vopíchat ve vlaku dva litry rtuté byla už dospělá nádherný tělo chlupatě vspělá co by to chtělo? Péro mi nestojí zuby už nemám chuť ve mně se bojí že jí to nedám a spláchnul jsem

Jindřich Tockstein

(Tancovala liška s volem)

Příznaky nonetské 5.

Dnes je obzvláště vyvedený den, slunce svítilo, na nebi ani mráček a bylo vedro. Bylo byčejné letní dopoledne, protože IT křížák Miki na svých dobyvačných downloadovacích výpravách napříč internetem obvykle stráví celou noc a o životě mezi 5. a 9. hodinou ranní neví zhola nic. Najednou IT fanatik Miki zaregistroval melancholii, kdy snad pocítil závan infantilní radosti ze slunečné scenérie, která se mu skrz okno tlačila fotky do očí. Je zvláštní, že slunečné počasí speciálně pro IT šlechtu, vyvolené IT bratrstvo, evokuje chuť progamit celé odpoledne, večer i noc. Ale aby tato melancholie, která stravovala veškerý IT klid jeho mysli, nebyla tak silná, IT šampón Miki se rozhodl obraz vyfotit na svůj mobil. Osud tomu chtěl, či se spikly síly zlé, aby jeho mobil byl vybit. Miki začal přemýšlet, kratochvíle, za kterou pobíral žold v Nonetském panství, byla opět k užtku. Nejschůdnější bylo, použít webkameru jeho notebooku, který měl na posteli uložen na čestném místě milenky, a opatrně, něžně, prsty mistra se snažil udělat screenshot sluneční psychedelie. To, aby zdokumentoval dnešní ráno a tím se mohl chlubit na dětském IT hřišti Nonetské IT fabriky. Je otázkou, jestli IT řezník Miki ve svém kyberosamocení pojmul koketné city k jeho firemnímu notebooku značky Dell se 4 jádry, 8 GB RAM, dvěma USB3 porty a jednou webkamerou a nechal tento stroj s ním sdílet lože. Snímek se povedl, byl focen přes okno a IT umělec si mohl na výsledné fotce prohlédnout následky automatického ztmavení přsvětlené scény a lexikálně nedůsledného mytí oken. Obraz byl odeslán na veřejnou síť, uložen kamsi do adresáře, na místo, který bude IT rošťák Miki do konce svého života hledat. Na tuto dvacetiminutovku byl Miki člověkem, byl zase blíž své podstatě homo sapiens, jen si u toho zapomněl dát nabít mobil. IT mystik vyrazil do práce.

Byl šťasten, že jeho milenka mu poskytla jedno ze svých tajemství. Přemýšlel, čím by ji ještě zkrášlil, jakým programem by z notebooku udělal přístroj, se kterým by byla radost sdílet společné zážitky a dělit se s ním o svůj volný čas. Byl ovšem praktik, miloval strohé umění, jeho win 7 enterprise editi-

on ořezané na vizáž XPček musely poskytovat duchovní útěchu pouze svým obsahem. V záchvatu vytržení novopeceného IT melancholika, seděl, koketně rozjímal a slastně se z toho mentálního orgasmu usmíval. A to vše se dělo v autobusu číslo 136 mezi Kobilysama a Prosekem, mezi důchodci vracejících se z ranního nakupování, mezi dalšími postavičkama z Nonetského IT cirkusu, na které se on, kazatel kyber-lásky Miki zamilovaně culil. Jen jeho pohled upřený v dálí strašil vedle stojící důchodce.

V práci bylo vše v pořádku, nonetští skřítci kutající javovský kód, tavící zlatonosnou žilu SQL na optimalizovaný SQL dotaz pro dnešek přimhouřili své oči. Miki byl opět někdo, opět programátor – nonetského dolu, vykazující práci do elektronického systému se strašně komickým jménem, opět hlídající si čas 8 hodin pracovní doby, co na tom bylo, že programoval amatérskou ligu, byl totiž zmatlán výronem hormonů, kterémuž to stavu se někde říká láska. Jeho stroj byl jeho nový talisman, jak čerstvě oblečené vlněné ponožky po promoknutí v dešti, byl mu vším partnerem, přítelem i pomocníkem.

Tak programoval, psal a psal a přemýšlel. Všiml si ale, že mu nainstalovaný napovídač v editoru jazyka Java nabízí při psaní nejen příkazy ale i logické operátory do příkazů a dokonce mu napovídá i názvy proměnných. Všiml si, že jen ťuká prstem a kód se píše sám. Potom to jen nechá zkompileovat... a vše funguje. Najednou zbyl čas. Prostor, kdy IT mysl programátora hltá informace bulvárního žánru, prostor k útěku být sám sebou – člověk vzdělaný v novinkách z kuloárů, bonusem znající i nějaký vtip související s tématem. Toto ovšem dnes IT milenec Miki neprožil. Obzory, které mu poskytovala jeho nová kyber-láska, mu zatemnily vědomí a naprosto propadl do serotoninové bouře hormonů, která mu přeoralala mozek, včetně logického úsudku a nakonec i soudnosti. Byl fascinován, kompletně pohroužen v osvětlení, že jeho ideál se zhmotnil do stroje, který může nosit s sebou. Co na tom, že jeho láska, to poupě informační technologie vyvolávající v IT milenci Mikimu pocity řekněme incestního charakteru, je necelé 3 roky mladá. Miki se usmál a spočítal si, že hrubý průměr stáří partnerky a počítače je v poměru zhruba 1:14

– tudíž se nejedná o pedofilii. Křesťané taky milují svého 2000 let mladého Boha a necítí se jako gerontofilové. Koneckonců ten, kdo miluje, tak věk neřeší.

Foto se na mobilu, připojeném na veřejnou síť, dostatečně poskytujícím rozlišení, ve kterém vynikne myšlenka nad detailem a provedením, se podle předepsaného etického kodexu, který každý pohrobek nonetu musí uznávat, líbilo. Miki – hrdina IT umění se svěřil s prvním výkonem webkamery a notebooku, který mu dnešního rána stoupl v očích na ceně. IT koumáci mu po shlédnutí scenérie dali přednášku o tom, jak se fotí se zrcadlovkou a Miki IT znalec vůbec nevěděl, o čem mluví, protože termíny jako hloubka, ohnisko mu byly cizí a navíc ani neměl zrcadlovku. Toto jsou typické rozhovory nebo spíše koláže monologů, IT dřičů Nonetského teátru, jejichž jediným důvodem není sdílení informací, ale jen to, být spolu. IT průkopník technologické romantiky se přiznal, jak se mu líbí onen notebook, na který od rána nemohl přestat myslet. Představu sochaře Pygmalióna, který se zamiloval do sochy a prosil antické bohy o její obživení, mu jeho IT horníci poctivého Java kódu potvrdili, a dokonce i našli na Wikipedii. Škoda, že mu zapomněli sdělit, že tento mýtus je jedním ze základních pilířů k pochopení nekrofilie. Tato podnětná informace k širší diskuzi, která by byla přehlídkou nespoutaných asociací, jak taková posedlost se může projevat a jak je možné, že někdo z nich, z jejich IT krve, někdo z těch, kterým v žilách teče binární kód, se může potýkat s nekrofilii, byla skryta v útrobach anglicky psaných stránek mimo zorný zrak Googlu a chatrných znalostí antické mytologie jeho IT spoluzvělanců. IT zvrhlík Miki byl takto takovým nedopatřením ponechán ve svých tajemně neřestných choutkách a bludech, které prožil během rána. Zbytek pracovního dne se odehrál v rytmu pracovního nasazení.

Miki se večer opět choval jako člověk, bez výrazných prohřešků proti společenskému bontonu, chodil po dvou nohách, symetricky a v rámci mezi čistě obléknut, došel si pro stravu do supermarke-

tu: koupit měkčí chleba, který doma posléze pojedl a nějaké další nezdravé pochutiny. Večer se tradičně zřídil limonádou, pytlíkovým čajem a sledováním dění na monitoru jeho notebooku, avšak dnes to mělo již charakter flámování. Miki byl naprosto unešen, jaký skvost to má doma a šel se tedy čistě umýt. Večerní rande probíhalo u něj v bytě na balkoně, kde byla židle, stůl, kam mohl odložit svoji novou kyber-přítelkyni a výhled na západ slunce. Promítal se zrovna akční hollywoodský trhák, opatřený titulky. Miki IT hlava pomazaná, mistr strojového a taktického myšlení dnes nehrál síťové hry, oddával se lidským citům prostřednictvím firemního notebooku DeLL ACN45478571. Večer si šel lehnout a opět o něco krásnější notebook si vzal k sobě do postele a láskyplně sledoval to hluboké oko monitoru, které fascinovaně svítilo, a on – Miki, IT hříčka přírody v konjunkci serotoninu a křemíku se o to pokusil. Položil ruku na notebook a začal vnímat tu hebkost jeho povrchu, hladil hrany toho přístroje a jakoby se dotýkal ženy - jemně laskal klávesy. Cítil každý ohyb, každý charakteristický tvar - toho stroje, a byl naměkko. Lehce se dotkl obrazovky a prstem objížděl rohy, fascinován tou září, kterou mu monitor do intimity noci svítil. IT mystik Miki se znovu propadal v úžas, nejprve nad tím, co to cítí, potom nad tím, že vlastně pojídal brambůrky a zasvinil si tak mastnými prsty klávesnici a poté i monitor a nakonec nad tím, co to dělá. Ale nezlobil se na kybermiláčka, to on se cítil trapně, že se takto nedůstojně choval a jal se čistit onu brambůrkovým lubrikantem vyznačenou stopu. Nejprve čistil prsty, poté rukávem a nakonec, když očistná kúra nepomáhala, použil konečně hadru a čistící prostředek.